

[Victor Pürschel.]

komme i den Situation, at vor Overbevisning siger, at vi kan ikke medvirke til det. Dette skulde man have Lov til at sige i rolig og saglig Form, uden at det skulde udnyttes politisk.

Dernæst opstaar det Spørgsmaal: Kan man tvinge Sagførerforeningen til at indstille en Mand? Hvis den nu siger: Nej, det vil vi ikke, det anser vi for grundlovsstridigt, hvad saa? Dø er man jo ganske uden Tvangsmidler. Man tænker sig vel ikke at anlægge Sag mod Sagførerraadet og faa det tvunget ved Straffetrusel til at indstille.

Og saaledes som Ministerens Ændringsforslag nu er affattet — eller det, som formodentligt er et Ændringsforslag, man ved det ikke rigtigt —, er Ministeren bundet til en Indstilling, og hvis der ingen er, kan han ikke faa Medlemmer til sin Domstol.

Jeg skal springe forskellige Smaating over, men der er en lille Morsomhed, jeg ikke kan undlade at understrege. Det er Side 7 i Pjecen. Der staar:

„Der er efter min Opfattelse ingen som helst Grund til principielt at stille en Dommers anderledes . . ., bortset fra den afgørende og derfor grundlovsbestemte Forskel“ o. s. v.

Ja, men naar man bortser fra den afgørende Forskel, er det ikke saa underligt, at man kan komme til mærkelige Resultater.

Saa staar der Side 7, at man skal respektere den Regel, at Retsplejen bliver at adskille fra Forvaltningen. Det er netop paa dette Punkt, dette Lovforslag ogsaa synder, idet det sammenblander Forvaltning og Retspleje; for ingen er i Tvivl om, at det femte Hjul til Vognen, om jeg saa maa sige, skal være en Mand fra Centraladministrationen, og netop gennem den Kontrol, Ministeren derved faar med de Dommere, der sidder i Retten, er der sket en Sammenblanding af Administration og Retspleje. Derfor er der paa det Punkt efter min Mening ogsaa en Forsyndelse imod Grundlovens Bud.

Dernæst synes jeg, at den højtærede Justitsminister kommer lovlig let uden om Spørgsmaalet om, hvorvidt Grundloven forudsætter Appøinstanser. Naar Grundloven taler om en øverste Domstol, forudsætter dette Udtryk „en øverste Domstol“ formentlig, efter en naturlig sproglig Fortolkning, tre Instanser. Man kan naturligvis sige, at allerede naar der er to, er der en øverste Domstol; men saa vil man i Almindelighed benytte Ordet „Overret“. Derfor synes jeg, at der i selve dette allerede

ligger tre Instanser; men at der ligger en bindende Forudsætning om i det mindste to, kan ikke diskuteres.

Professor Poul Andersen har stærkt fremhævet, at det for Dommernes Uafhængighed er et afgørende Moment, at de udnævnes for Livstid. Det finder jeg er en fuldkommen rigtig Betragtning. Deroverfor henviser man til Akkordretten, den faste Voldgiftsret o. s. v. Man kunde ogsaa henviser til Sessionerne, som ogsaa er en Slags Domstole; naar man ikke har nævnt Sessionerne her, er det vel netop, fordi der er man inde paa noget, der viser, at her er vi paa Overgangen. Jeg er enig i den Opfattelse, som er hævdet fra særlig sagkyndig Side, at det, Grundloven slaar fast, er først og fremmest Domstolenes Uafhængighed, og derfor er de egentlige Dommere udnævnt paa Livstid og kun afsættelige i Tilfælde af Sygdom eller Forbrydelse, for at sige det kort. Men dette udelukker naturligvis ikke, at man kan skabe Institutioner, som man med mere eller mindre Berettigelse kan kalde for Domstole eller for Retter, og til hvilke man henlægger enkelte specielle Opgaver.

En Ret som Akkordretten har jo kun en meget speciel Opgave. Og Resultatet af dens Virksomhed angives at være dette, at der skabes en Afgørelse med Virkning som et retskraftigt Forlig. Det er altsaa i Virkeligheden kun en Slags finere Forligskommission, man har skabt her. Om den faste Voldgiftsret hævdes det fra nogle Sider med stor Styrke, at det er en Ret, og dens Dekreter er ogsaa exigible o. s. v. Men der er dog ikke nogen Tvivl om, at i selve dette Begreb ligger der Voldgift, som ogsaa nævnes; det fremhæver en anden og meget væsentlig Side af det hele, og dette gør, at et Ræsonnement fra den over til de ordinære Domstole efter min Mening ikke er tilladeligt. Vi kan ogsaa nævne en Ting som, at da den højtærede Justitsminister i sin Tid var Formand for en Institution her i Landet, hed den Invalideretten, ikke? Den havde ikke meget med Ret at gøre. (Justitsministeren [Steincke]: Det hedder den ogsaa nu). Ja, den havde ikke meget med Ret at gøre, og saaledes kan man nævne en Række Eksempler paa, at Lovgivningen henlægger særlige Emner til særlige Domstole.

Men ganske anderledes ligger Sagen, saa snart det drejer sig om de ordinære Retter. Det er et overmaade vigtigt Moment for Dommernes Uafhængighed, at den sidste Afgørelse med Hensyn til Dommernes Optraeden træffes netop af en uafhængig Institution, og det maa derfor blive